

NYOLCADIK FEJEZET

MAGÁNÉLET ÉS TERVEK

Dittmer elkezd az üléstől elzsibbadt végtagjait kinyújtani, én is átmozgatom magam annyira, amennyire egy padon ülve lehet, majd félénken megkérdezi:

– Tudod, Gyuri, én Kolót a pályáról és a versenyekről, a kenuzásból ismertem, vajon milyen lehetett ő a magánéletben? Mindig is érdekelt.

– Hm – mosolyodok el –, egy teljesen más ember. Kiss Gyurival, az egykori kiváló kenussal beszélgettünk erről a tragédia után nagyon sokat, ő egyébként Koló angol korrepetitora is volt. Ez is megerősített abban, hogy Koló más volt a vízen, edzés közben és a magánéletében is.

– Ez így is helyes! – vág közbe Dittmer.

– Igen – válaszolom –, csak valakinél kevésbé jön ki ennyire, de mivel tudjuk, Kolónak mit jelentett a kenuzás, ezen nem is csodálkozom. Na, mindegy Gyuri olyan dolgokról mesélt, amelyet egyébként én jól érzékelttem.

Sokat jártak össze, hiszen közel laktak egymáshoz. Gyurinak van két szép ikergyermeke, Koló nagyon szerette őket, soha nem ment üres kézzel, csokoládét vagy valami apróságot mindig vitt, gondolt rájuk. Az is kiderült, hogy az egyik alkalommal, amikor Gyuriék egy hétvégére távol voltak, és a nagymama vigyázott a kicsikre, direkt felugrott, hogy megnézzze, hogy vannak, még játszott is velük.

– Soha nem fogom elfelejteni – kezdte Kiss Gyuri. – Pihenni voltunk a feleségemmel, és egyszer csak megszólalt a telefon. Nem lepődtem meg, mivel naponta többször beszéltünk, Georgi viszont azért telefonált, hogy elmondja, fent volt a gyerekeknél, jól vannak és játszott is velük. Nagyon meghatódtam őszinte szeretetén.

A gyerekkérdés nagyon komolyan foglalkoztatta már egy ideje, több gyereket is szeretett volna, és erről leginkább Gyökszivel beszélgetett, hiszen a csapatból neki van kislánya.

Gyökszitől tudom, hogy a húzodzkodás alatt mindig ez volt a téma:

– Hogy lehet aludni egy gyerek mellett? – kérdezgette Koló.

– Eleinte nem könnyű, láttad, hogy az első fél évben én is nem egyszer zombiként jöttem edzésre, de végül is megoldható.

– Én már hosszú ideje füldegóval alszom otthon is, hogy teljes legyen a nyugalmam és a pihenésem. Tudod, egyszer a házamat is így rabolták ki, hogy otthon aludtam füldegóval, de szerencsére komolyabb kár nem keletkezett, ezért inkább csak mindig nevetek ezen az egészen.

Aztán tovább érdeklődött:

– És hogy tudod beosztani az idődet?

– Mióta lányom van, nekem a gyerek és a család az első. Persze a kenuzás is fontos, de igyekszem a lehető legtöbb időt a lányommal tölteni, ha tehetem, én megyek érte az óvodába is.

– Azt tudom, hogy elég gyorsan mindenevő lett. Erre például hogy lehet rászoktatni?

– Ezt inkább a feleségemtől kérdezd meg.

Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket feszegetett, s töviről-hegyire kifaggatta mindenről Gyökszit. Egy szállóigévé vált mondatot, azt hiszem, egyikünk sem felejt el soha. Hütít nyaggatta folyton a következővel:

– És mennyibe kerül egy hónapra a pelenka?

Hüti és Gyökszi is megnyugtatta, hogy számára ez nem jelent anyagi gondot, ez mégis egy folyamatosan visszatérő valami volt, amely izgatta a fantáziáját. Mint ahogy mindenre, erre is alaposan fel akart készülni.

Nagyon szeretett angolozni, érdekelte a nyelv, eredeti felvételeket hallgatott, rendszeresen nézett filmeket angolul. Volt, hogy csak azért ugrott át Gyurihoz – aki egyébként a telep mellett lakik –, hogy kérjen tőle egy-egy feladatot. A filmekről jut eszembe, imádta Johnny Deepet és a mozijait.

Koló nagyon jó emberismerő volt, tisztában volt az életben a dolgokkal, társadalmi tényezőkkel, mindenről volt véleménye, elképzelése. Szerette is az embereket, de nagyon megválogatta, értelmes, művelt emberként hasonló társaságot keresett magának. Gyuri soha nem hívta Kolónak:

– Én csak GeorGINAK szólítottam, már csak az angol miatt is. Sokat beszéltünk arról, hogy befejezi, tisztán látta, hogy az olimpia után abba kell hagynia, és jöhet a privát élet. Készült rá nagyon, szeretett volna gyerekeket, családot.

– Igen, ezt én is tudom – válaszoltam akkor –, sőt azt is, hogy az anyagiak nem nyomasztották. Inkább azzal nem volt tisztában, hogy mit csináljon a kenuzás után, sok szót váltottunk erről.

Gyuri mindig biztatta:

– Koló, te egy emblemikus figura vagy, bármibe fogsz, bárkivel, sikeres leszel.

Talán itt is az önbizalomhiány jelentkezett, amely a sportban is megmutatkozott, amelyet – mint már említettem – nagyon nehezen értettem meg néha. Erről jut eszembe egy történet...

Az olimpia előtt felmerült a vezetőségben, hogy válogatózni küldenek minket a Sáfrán testvérekkel az egyik szám miatt. Koló rögtön elkezdte a negatívát:

– Bucok, mi lesz, ha kikapunk? Ez így nem jó.

– De miért kapnánk ki? – kérdeztem vissza.

– Hát, nem tudom – aggályoskodott tovább.

Akkor nagyon ideges lettem:

– Figyelj, Koló! Hagyjál már a Sáfrán testvérekkel, ha kell válogatóznunk is, simán megverjük őket. De nem értelek, ha tőlük tartasz, ki se menjük Pekingbe, mert ott a világ legjobb-jait kell megvernünk – válaszoltam picit dühösen.

Koló hirtelen kijózanodott:

– Persze, igazad van.

Természetesen nyomasztotta az olimpia és a helytállás, nagyon magas elvárásai voltak, főleg magával szemben, de ez nála mindig így volt.

– Igen, Georgi, ez kedves név, olyan, mint ő. Georgi – ismétletetem –, teljesen illik rá: szerény, de tudatos, önzetlen, jólelkű, érzékeny. Intelligens ember, ezek a nevek annyi mindent elárulnak.

Ha Kiss Gyurival együtt volt, szeretett régi sporttörténetekről sztorizgatni, sokat beszélt előző párjáról, Indiánról – Horváth Csabáról –, hogy mennyire harcos jellem volt, és nem tartott senkitől a vízen.

Koló határtalan szeretetét a sport irányában az is megmutatta, hogy nagyon tisztelte vetélytársait, ellenfeleit, mindenkit, aki foglalkozott a kenuzással. Erre az én véleményem szerint igazából, őszintén csak azok képesek, akik valamiben bizonyítottak, és letettek valamit az asztalra, akik igazán meg tudják érteni, hogy egy hajóban evezünk, és ezt vonatkoztathatnám az élet más területeire is.

Nagyon érdekes, a Kis-Dunával kapcsolatban sok hír felröppent: hogy és miként akarják beépíteni, ami természetesen a természet rovására ment volna. Gyuritól is tudom, de közöttünk

is beszédtema volt, hogy Koló kiállt a Kis-Duna mellett, gyűlésekre és megbeszélésekre is eljárt, annyira fontos volt neki ez a környezet, ahol élt, ahol edzett.

Tudatosságát jellemezte az is, amit minden olyan ember tud, aki valamire rátette az életét – sportra, művészetre vagy bármi másra –, hogy ez nagyon kemény áldozatokkal jár. Ő e szerint is élt, mindig hangoztatta: idősebb vagyok, másképp kell edzenem, már nehezebben regenerálódok. Ezt képes volt elfogadni, és mint mindenre, jó megoldásokat akart találni.

Kiss Gyuri sokat mesélt a mentális állapotáról, sőt még saját magammal kapcsolatban is megtudtam új információt:

– Jellemző volt rá, hogy nagyon tisztességes volt. Tudod, különböző lehetőségei voltak szponzorációs téren, de mivel veled indult, mindig így is gondolkozott, hogy a párost támogassák, ne csak egyedül őt. Mentálisan nagyon felkészült volt, tudta, mit akart, hiszen gyerekkora óta fegyelmezetten csinálta.

Tudta, mire képes, tisztában volt a lemondásokkal és a munka nagyságával, ezt eredményei bizonyítják a legjobban. Tapasztalt és rutinos volt, meg merem kockáztatni, hogy nála jobban senki nem értett itthon ehhez a sporthoz, de ő ezt soha nem hangoztatta. Talán ezt úgy lehetne megfogalmazni: ha én erre felteszem az életemet, akkor felteszem, képes vagyok minden reggel, hajnalban felkelni, naponta kétszer edzeni, állandóan odafigyelni az étrendemre, hosszú edzőtáborokba elutazni, elviselni a versennyel járó fizikai és lelki terheket, és még sorolhatnám, amivel egy élsportolónak együtt kell élnie. Nem véletlenül fogalmaztam így, az már csak a sors kegyetlensége, hogy Koló szó szerint feltette erre az életét. Sokat mesélt arról, hogy verseny alatt nem hall semmit, csak egy morajlást, egy ilyen nagyon specifikus zajmasszát, és hogy a vízen egy teljesen más mentális állapotba kerül, de vele ez az

edzéseken, sőt még a pihenők alatt is így volt. Teljesen átszellemült, ilyenkor néha durva tudott lenni az emberekkel, amit mások, közöttük én sem mindig értettem meg, hogy ez a finom, jólelkű srác, most miért ilyen kemény, már néha bántó is.

Ő magáról mindig azt mondta, hogy ilyenkor megváltozik, de ezt akkor és ott nem szabad komolyan venni. Tisztában volt vele, hogy ez hibája, ha ezt egyáltalán hibának lehet nevezni. De mindig tudott bocsánatot kérni, ha valakit megbántott, és ez még nagyobbá tette őt. Neki nagyon fontos volt, hogy róla mindenki csak pozitívan gondolkozzon, és ezért sokat is tett.

Robit is többször megbántotta, de utólag mindig elnézést kért tőle, és Robi számára ez volt a legnagyobb dicséret, no és még egy dolgot nagyon büszkén mesélt el nekem:

– Amikor Koló nem nálam készült, és én újra felépítettem a fiatalokból a csapatot, akkor történt mindez. Volt egy beszélgetés – istenemre, nem hallgatóztam –, de mégis meghallottam. Koló a fiatalokról beszélt valakinek, Kiss Tamást említette, aki akkor került oda, s azt mondta: ez a Robi, lehet, hogy ért a kenuzáshoz. Ez volt a legnagyobb dicséret, melyet valaha tőle kaptam, most is elérékenyülök, ha eszembe jut.

Gyökszi és Edvin is kapott tőle valami nagyon fontosat, ami meghatározta pályafutásukat:

– 2000 után nagy bajba került a Csepel, és mi Edvinnel komolyan fontolgattuk, hogy abbahagyjuk, mert a maratoni szakágra nem jutott pénz, nem kaptunk fizetést. Többek között Koló segített akkor. Römi vezetésével megalakult egy befektetői csoport, Koló is tagja volt, és több, mint fél évig tőle, tőlük kaptuk a fizetésünket. Tulajdonképpen neki köszönhetem, hogy ideáig eljutottam, önzetlensége és jószívúsége mindig ott lebeg előttem, de sajnos, a szívemben az iránta érzett hálát és tiszteletet szomorúság és fájdalom járja át, amelyekről most úgy gondolom, soha nem fognak elmúlni.